

Lapsena suvi suloinen,
riemu rinnassa rupatti,
ilo istui olkapäillä.
Paistoi armas aurinkoinen
piltit paahteli pavuiksi,
vanhan luita lämmitteli.

Mikä riemu lapsosena,
oli olla uimasilla,
aivan vailla vaattehia,
ihan ilkosen alasti.

Taikka saavissa liota,
hiet pinnasta valella,
jos ei järvelle keritty,
rannalla kun ei asuttu.

Sinin järvet siintelivät,
rannan aallot raukehina
pesi pinnan puhtahaksi,
eikä kiusannut kutina.

Suvet nyt on muuttunehet,
otsonit ohentunehet.
Ilmatar tuo ilmain immyt,
taivon kuulahan kutoja,
saanut on pahan kehiä,
myrkkyyöitä vyötärölle.

Itkevät inehmot täällä,
nenät kaikki niiskuttavat,
silmiä t vuonona valuvat.

Varottava on valoa,
porotusta aurinkoisen,
puikehtia piilosihin,
katvehesen kiiruhdella,
suojata suvelta silmät,
näköreiät renkahilla,
mustilla lasikehillä.

Aallotar asuja merten,
viehko vetten valtiatar,
kulkevi viherin viitoin,
levähuntu hartioilla,
keinuvi rajahan rannan.

Saasteinen suvi suloinen

Kirjoittanut Hilkka Nikkonen

Veteen ei ole menoa,
uskallusta uimasille,
jos on rannat saastehiset,
levä vihreä vesissä.